

U 22/2013 rd

Statsrådets skrivelse till riksdagen om Europeiska kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om åtgärder för att minska kostnaderna för utbyggnad av höghastighetsnät för elektronisk kommunikation

I enlighet med 96 § 2 mom. i grundlagen översänds till riksdagen Europeiska kommissionens förslag av den 26 mars 2013 till Europaparlamentets och rådets förordning om åtgärder för att minska kostnaderna för utbyggnad av höghastighetsnät för elektronisk kommunikation (COM(2013) 147 slutlig) samt en promemoria om förslaget.

Helsingfors den 2 maj 2013

Bostads- och kommunikationsminister *Krista Kiuru*

Byggnadsråd Juha Parantainen

KOMMUNIKATIONSMINISTERIET

PROMEMORIA

EU/2013/0833

EUROPEISKA KOMMISSIONENS FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING OM ÅTGÄRDER FÖR ATT MINSKA KOSTNADERNA FÖR UTBYGGNAD AV HÖGHASTIGHETSNÄT FÖR ELEKTRONISK KOMMUNIKATION (COM(2013) 147 SLUTLIG)**1 Allmänt**

Europeiska kommissionen lade den 26 mars 2013 fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om åtgärder för att minska kostnaderna för utbyggnad av höghastighetsnät för elektronisk kommunikation (COM(2013) 147 final). De föreslagna åtgärderna syftar till att effektivisera utbyggnaden av bredband för att skapa gynnsammare förutsättningar för att genomföra en väl fungerande inre marknad. Enligt kommissionens beräkning kan en ökning på 10 % av bredbandstätheten öka bruttonationalprodukten med 1–1,5 % per år och ge 1,5 % i arbetsproduktivitetsvinster. Kommissionen uppskattar att bredbandsgenererad innovation i företag skapar sysselsättning, vilket kan ge 2 miljoner nya arbetstillfällen fram till 2020.

Enligt kommissionens förslag till förordning står bygg- och anläggningsarbetena för största delen av de totala kostnaderna för nätutbyggnad, oavsett vilken teknik som används. Enligt vissa beräkningar handlar det om så mycket som 80 % för vissa typer av teknik. Om det införs ett antal direkt tillämpliga rättigheter och skyldigheter som gäller för alla etapper i byggandet av infrastruktur, möjliggörs avsevärda kostnadsminskningar. Hindren för investeringar och marknadstillträde kan minskas genom att möjliggöra intensivare användning av befintlig fysisk infrastruktur, ökat samarbete kring planerade

bygg- och anläggningsprojekt och förenklade tillståndsförfaranden och genom att undanröja hinder för höghastighetsfärdig infrastruktur i byggnader.

Kommissionen önskar inrikta sig på följande fyra problemområden: (1) att utrusta nya byggnader och omfattande renoveringsprojekt med infrastruktur som klarar av höghastighetsbredband (2) att bevilja tillträde till infrastruktur på rättvisa villkor, inklusive prisvillkor. Tillträdet avses omfatta befintlig infrastruktur, såsom ledningar, rör, manhål, kopplingsskåp, stolpar, master, antenninstallationer, torn och andra stödkonstruktioner. 3) att avskaffa ineffektivitet i samordningen av bygg- och anläggningsprojekt genom att se till att vilken nätoperatör som helst kan förhandla fram avtal med andra företag som tillhandahåller infrastruktur, (4) att förenkla det komplicerade och tidskrävande tillståndsförfarandet särskilt i fråga om master och antenner så att tillstånd att tillhandahålla elektroniska kommunikationsnät ska beviljas eller avslås inom sex månader från det att en begäran inkommit och så att ansökningarna kan lämnas in via en enda kontaktpunkt.

För att maximera synergieffekterna mellan nät riktas förordningen inte bara till leverantörer av elektroniska kommunikationsnät, utan till alla ägare av fysisk infrastruktur, t.ex. nät för el, gas, vatten, avlopp, uppvärmning och transporter, som lämpar sig för element av elektroniska kommunikationsnät.

2 Förslagets huvudsakliga innehåll

Tillträde till befintlig fysisk infrastruktur

Kommissionen vill stärka ska varje nätoperators rätt att erbjuda tillträde till sin fysiska infrastruktur och deras skyldighet att tillgodose varje rimlig begäran om tillträde till dess fysiska infrastruktur enligt rättvisa villkor, inklusive prisvillkor, för utbyggnad av element av höghastighetsnät för elektronisk kommunikation.

Enligt kommissionens förslag har varje nätoperators rätt att erbjuda andra operatörer tillträde till sin fysiska infrastruktur och på motsvarande sätt ska varje nätoperators på skriftlig begäran från ett teleföretag på icke-diskriminerande villkor (inklusive prissättningen på tillträde) bevilja företaget tillträde till sin fysiska infrastruktur. Med fysisk infrastruktur avses annan än aktiv infrastruktur enligt följande: nätelement som rör, master, ledningar, tillsynsbrunnar, manhål, kopplingskåp, byggnader eller ingångar till byggnader, antenninstallationer, torn och stolpar, och tillhörande inrättningar.

En nätoperators kan av motiverade skäl vägra tillträde till sin fysiska infrastruktur. Detta är fallet särskilt om infrastrukturen inte är tekniskt lämplig för den tilltänkta användningen, om det råder utrymmesbrist, om nätets integritet och säkerhet äventyras, om nätet kan tänkas störa varandra och om det finns en alternativ infrastruktur som är lämplig för ändamålet. Nätoperatoren bör meddela grunderna för en eventuell vägran inom sex månader från det att en begäran framförts.

Om parterna inte når överenskommelse i frågan får den hänskjutas till det nationella tvistlösningsorganet för lösning. Den nationella regleringsmyndigheten fyller funktionen som tvistlösningsorgan, om inte medlemsstaten utser något annat organ för uppgiften.

Öppenhet och insyn när det gäller fysisk infrastruktur

Varje teleföretag har rätt att på skriftlig begäran, via en central informationspunkt, få tillgång till följande minimiinformation om nätoperators befintliga fysiska infrastrukturer:

lokalisering, rutt och geografisk referens; infrastrukturens storlek, typ och nuvarande användning samt namn på innehavaren av nyttjanderätten till fysisk infrastruktur jämte kontaktinformation. Tillgång till minimiinformation om det angivna området ska beviljas utan dröjsmål i elektronisk form enligt proportionerliga, icke-diskriminerande och öppet redovisade villkor. Tillgången till minimiinformationen får endast begränsas av den centrala informationspunkten när det anses nödvändigt med tanke på nätets säkerhet och integritet eller drifts- och affärshemligheter. Varje offentligt organ som förfogar över den ovan beskrivna minimiinformation ska göra denna information tillgänglig inom sex månader efter det att förordningen trätt i kraft. Nätoperatorerna ska göra informationen tillgänglig inom sex månader efter det att en skriftlig begäran inkommit. Eventuella tvister ska lösas av det nationella tvistlösningsorganet (den nationella regleringsmyndigheten eller något annat organ som medlemsstaten utsett).

Information om pågående eller planerade bygg- och anläggningsprojekt

Varje nätoperators ska tillhandahålla viss minimiinformation (lokalisering och typ av projekt, berörda nätelement, beräknat datum för inledningen på projektet och projektets varaktighet samt kontaktperson) om pågående eller planerade bygg- och anläggningsprojekt relaterade till den fysiska infrastruktur som omfattas av ett utfärdat tillstånd, som är föremål för ett pågående tillståndsförfarande eller för vilket ett tillstånd väntas lämnas in till de behöriga myndigheterna för tillståndsförfarande inom de närmaste sex månaderna. Nätoperatoren kan avslå en begäran om den har gjort den begärda informationen allmänt tillgänglig i elektroniskt format eller tillgången till sådan information säkerställs via en central informationspunkt. Medlemsstater får bevilja undantag från skyldigheterna om de befintliga fysiska infrastrukturerna inte anses tekniskt lämpade för att rymma höghastighetsnät för elektronisk kommunikation.

Samordning av bygg- och anläggningsprojekt

Varje företag som genomför bygg- och anläggningsprojekt som helt eller delvis finansieras med offentliga medel ska tillgodose varje rimlig begäran från teleföretag avseende samordning av bygg- och anläggningsprojekt, på öppet redovisade och icke-diskriminerande villkor, om detta inte medför några extrakostnader för det ursprungligen planerade bygg- och anläggningsprojektet och om begäran om samordning inkommer så snart som möjligt och i varje fall senast en månad innan det slutliga projektet lämnas till de behöriga myndigheterna för tillståndsförfarande. Medlemsstaterna får bevilja undantag från dessa skyldigheter för bygg- och anläggningsprojekt av obetydligt värde.

I problematiska fall där ingen överenskommelse om samordning uppnås har varje part rätt att hänskjuta frågan till det berörda nationella tvistlösningsorganet (den nationella regleringsmyndigheten eller något annat organ som medlemsstaten utsett).

Tillståndsförfarande

Varje teleföretag ska på begäran ha rätt att på elektronisk väg via en informationspunkt få tillgång till all information om villkoren och förfarandena för beviljande av de tillstånd för bygg- och anläggningsprojekt som behövs för utbyggnaden av element av höghastighetsnät för elektronisk kommunikation. Varje teleföretag ska också ha rätt att på elektronisk väg via den centrala informationspunkten lämna in ansökningar om de tillstånd som krävs för bygg- och anläggningsprojekt för utbyggnad av element av höghastighetsnät för elektronisk kommunikation. Den centrala informationspunkten ska underlätta och samordna tillståndsförfarandet.

De behöriga myndigheterna ska bevilja eller avslå tillstånd inom sex månader från det att en begäran inkommit, om inte något annat föreskrivs i nationell lagstiftning eller unionslagstiftning. Varje avslag ska vara väl motiverat baserat på objektiva, öppet redovisade, icke-diskriminerande och proportionerliga kriterier.

Inomhusnät i byggnader

Alla nybyggda byggnader och omfattande renoveringsprojekt ska utrustas med ett höghastighetsfärdigt inomhusnät. Alla nybyggda flerfamiljshus och omfattande renoveringsprojekt som avser flerfamiljshus ska vara utrustade med en koncentrationspunkt, belägen inuti eller utanför byggnaden, som är tillgänglig för teleföretag så att de kan ansluta sig till det höghastighetsfärdiga inbyggda nätet. Medlemsstaterna får bevilja undantag för kategorier av byggnader, i synnerhet enfamiljshus, eller omfattande renoveringsprojekt, från de ovan nämnda skyldigheterna när kostnaderna för att fullgöra dessa skyldigheter är oproportionerligt höga. Varje teleföretag har rätt att på egen bekostnad terminera sitt nät i koncentrationspunkten, om teleföretaget minimerar inverkan på den privata egendomen. Varje teleföretag har också rätt att få tillträde till befintlig höghastighetsfärdig fysisk infrastruktur i byggnader enligt skäliga villkor. Om det inte finns någon tillgänglig höghastighetsfärdig infrastruktur i byggnaden får teleföretaget träffa avtal med abonnenten om att bygga sådan infrastruktur.

I fall ingen överenskommelse kan nås får frågan hänskjutas till det berörda nationella tvistlösningsorganet (den nationella regleringsmyndigheten eller något annat organ som medlemsstaten utsett).

3 Förslagets konsekvenser

Konsekvenser för lagstiftningen i Finland

Kommissionens förslag gäller en förordning av Europaparlamentet och rådet som har direkt effekt på och är bindande för medlemsstaterna. Förslaget förutsätter inga nationella verkställighetsåtgärder. Det innehåller inga bestämmelser som står i strid med den nationella lagstiftningen och torde inte kräva ändringar i den.

Vid kommunikationsministeriet bereds som bäst en informationssamhällsbalk, där de viktigaste bestämmelserna om elektronisk kommunikation och informationssamhällets utbud av tjänster sammanförs. De eventuella överlappningar och behov av preciseringar som förordningen ger upphov till i den lag-

stiftning som gäller kommunikationsbranschen kan beaktas i beredningen av informationssamhällsbalken. I annat fall kan informationssamhällsbalken ändras när den har trätt kraft.

Konsekvenser för myndigheternas verksamhet

Enligt förordningsförslaget får eventuella tvister hänskjutas till ett nationellt tvistlösningsorgan. Detta tvistlösningsorgan är den nationella regleringsmyndigheten (i Finland Kommunikationsverket), om inte medlemsstaten utsett något annat organ för denna uppgift. Det nationella tvistlösningsorganet ska vara juridiskt och funktionellt fristående från alla nätoperatörer. Tvistlösningsorganet ska ha befogenhet att besluta om ändamålsenliga effektiva, proportionerliga och avskräckande påföljder för nätoperatörer som inte fullgör sina skyldigheter enligt de beslut som fattas under tvistlösningen. Uppgiften ökar i någon mån arbetsbördan för den myndighet som utses till tvistlösningsorgan.

Myndigheternas arbetsbörda ökar till följd av funktionen som central informationspunkt. Enligt förordningsförslaget bör det vara möjligt att lämna in tillståndsansökningar för kablar via en enda kontaktpunkt och dessutom bör det vara möjligt att via denna kontaktpunkt få tillgång till minimiinformation om nätoperatörers fysiska infrastruktur. Enligt kommissionens förslag till förordning ska funktionen som central informationspunkt skötas av den nationella regleringsmyndigheten, om inte medlemsstaten utser någon annan behörig myndighet för denna uppgift. Tillstånd att placera kablar beviljas av många olika aktörer, till exempel kommunerna för deras territorier, Trafikverket, enskilda markägare, regionala tele-, el- och vattenbolag osv. Det är inte alldeles enkelt att införa en modell för att uträtta ärenden med alla dessa via en enda kontaktpunkt, men detta mål bör likväl understödjas.

Ekonomiska konsekvenser

Kommissionens förslag till förordning har inga konsekvenser för statsfinanserna. De extra uppgifter som myndigheterna väntas få

till följd av förslaget kan skötas genom en omorganisering av nuvarande resurser.

Konsekvenser för företagen

I sitt förordningsförslag har kommissionen också uppskattat vilka konsekvenser förslaget har för företag. Enligt förslaget kan nätoperatörernas skyldighet att tillgodose alla rimliga krav på tillträde till deras fysiska infrastruktur begränsa deras rätt att bedriva företagsamhet och deras äganderätt. De negativa effekterna i det hänseendet mildras dock av bestämmelsen att sådant tillträde ska beviljas på rättvisa villkor, inklusive prisvillkor. Affärshemligheter kan trots nätoperatörernas skyldighet att tillhandahålla information om befintliga infrastrukturer säkras genom undantag avseende driftshemligheter och affärshemligheter.

Den skyldighet som innebär att företag som genomför sådana bygg- och anläggningsprojekt som finansieras med offentliga medel ska tillgodose varje rimlig begäran om tillträde avseende utbyggnad av element av höghastighetsnät kan komma att begränsa deras rätt att bedriva företagsamhet och deras äganderätt. En sådan skyldighet avses dock endast gälla om den inte medför några tilläggskostnader för det ursprungliga bygg- och anläggningsprojektet och om begäran om samordning lämnas in i ett så tidigt skede som möjligt.

4 Ålands behörighet

Med stöd av 27 § 40 punkten i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) hör televerksamhet till rikets lagstiftningsbehörighet. I enlighet med detta hör även regleringen av bredbandskommunikation till rikets lagstiftningsbehörighet. Enligt 18 § 7 punkten i självstyrelselagen hör byggnads- och planväsendet samt grannelagsförhållanden däremot till landskapets lagstiftningsbehörighet. Landskapet har behörighet även i frågor som gäller natur- och miljövård (10 punkten) och vägbyggen (21 punkten). I överensstämmelse med detta hör det tillståndsförfarande som gäller byggande till landskapets behörighet.

5 Den rättsliga grunden och subsidiaritetsprincipen i enlighet med EU-rätten

Förslaget grundar sig på artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt. Förslaget kan i enlighet med artikel 294 i EUF-fördraget antas i vanlig lagstiftningsordning eller genom ett så kallat medbeslutandeförfarande, där Europaparlamentet och rådet tillsammans beslutar om att anta förordningen. Rådet fattar sitt beslut med kvalificerad majoritet.

Den rättsliga grunden för förslaget kan anses vara motiverad. Dessutom är förslaget förenligt med subsidiaritetsprincipen, vilket kommissionen för fram i sin motivering till förslaget.

6 Nationell beredning

I beredningen av denna skrivelse och statsrådets ståndpunkt har kommunikationsministeriet hört ett stort antal aktörer om den föreslagna förordningen. De ministerier som svarar för el-, vatten- och avloppsnäten och markanvändningen (arbets- och näringsministeriet, jord- och skogsbruksministeriet, miljöministeriet och justitieministeriet), Kommunikationsverket, Trafikverket, Finlands Kommunförbund och FiCom rf samt Ålands landskapsregering fick ta del av kommissionens inofficiella utkast till förordning redan innan kommissionen gav sitt egentliga förordningsförslag.

Förslaget har genomgått ett skriftligt förfarande i EU-sektion 19 (kommunikation) 15–17 april 2013. Kommunikationsministeriet fick remissvar om förordningsförslaget och utkastet till U-skrivelse av Kommunikationsverket, Finlands Kommunförbund, FiCom rf, Ålands landskapsregering, TeliaSonera, Rundradion Ab och Konsumentförbundet rf. Samtliga remissinstanser välkomnar målet med kommissionens förslag till förordning – att främja gemensam utbyggnad och användning av infrastrukturer.

Enligt *Kommunikationsverket* är det dock fråga om betydande ändringar i den nuvarande regleringen och därför bör man i den fortsatta beredningen ägna uppmärksamhet åt en tillräckligt lång övergångsperiod och åt att

förordningen ger medlemsstaterna tillräckligt med frihet i valet av handlingsmodell och behörig myndighet. Kommunikationsverket anser att det ännu finns skäl att överväga om någon annan åtgärd än en för medlemsstaterna direkt bindande förordning bättre kunde tjäna de mål som ställs i förordningsförslaget. Enligt Kommunikationsverkets uppfattning borde också förordningens förhållande till vissa EU-direktiv och möjliga överlappningar övervägas i den fortsatta beredningen av förordningen.

FiCom rf anser det vara bra att även andra infrastrukturförvaltare än teleföretag ingår i förordningsförslagets tillämpningsområde. Enligt FiCom rf är den av kommissionen föreslagna maximala tidsfristen på sex månader för handläggningen av begäran om tillstånd för att placera kablar för lång. Dessutom bör man i reformen också ta hänsyn till säkerhetsaspekter och skyddet av affärshemligheter. *TeliaSonera* gav sitt bifall åt de synpunkter som FiCom rf förde fram i sitt yttrande.

Finlands Kommunförbund konstaterade i sitt remissvar att betydelsen av datanät med tanke på samhällets funktionsduglighet kommer att öka i framtiden och att de bör regleras som en del av den grundläggande infrastrukturen, precis som vatten- och avloppsnät och elnät. Man bör undvika att bygga överlappande infrastruktur. På grund av detta och för att säkra teknikneutraliteten bör användningen av svarta fibrer ingå i den passiva infrastruktur som omfattas av gemensam användning. Även med tanke på utbyggnaden är detta det effektivaste sättet att nå kostnadsfördelar och att minska de olägenheter som byggandet för med sig. Kommunförbundet betonade dessutom att planeringsprocessen räcker flera månader. Operatörerna bör tas med i planeringen så att man kan reservera de lokaler som behövs för det kommande byggandet. Enligt markanvändnings- och bygglagen är kommunerna i Finland skyldiga att samordna olika arbeten som utförs på gatorna. Kommunala projekt genomförs med offentliga medel och numera oftast av företag. I de kommunala projekten byggs vanligen också andra nät och det föreslagna förfarandet skulle i fråga om telenät leda till en fristående samordningsskyldighet för entreprenörer. I samordningen av byggarbeten

och tillståndprocessen är det för kommunerna viktigt att beakta aspekter såsom övriga kommande och planerade projekt och evenemang, befintliga nät, säkerhet, trivsamhet och ett smidigt trafikflöde med hänsyn till olika trafikformer. Om den föreslagna förordningen träder i kraft i sin nuvarande lydelse utan ändringar, bör kontaktpunkterna ha en uppfattning om alla dessa ovan nämnda, kommunspecifika synpunkter, vilket är en mycket stor utmaning.

Ålands landskapsregering konstaterar att de inofficiella synpunkter som landskapsregeringen tidigare har avgett har beaktats. På Åland förutsätter verkställigheten av de reformer som förs fram i förordningsförslaget ytterligare utredningar under den fortsatta beredningen.

Konsumentförbundet rf understöder den föreslagna förordningen och anser att den förbättrar konsumenternas möjlighet att få tillgång till moderna kommunikationstjänster till billigare priser än i dagsläget.

7 Statsrådets ståndpunkt

Statsrådet anser det vara bra att den föreslagna förordningen syftar till att sänka kostnaderna för bredbandsutbyggnad genom att man främjar gemensam användning och utbyggnad av infrastruktur. Regeringens finanspolitiska ministerutskott erkände redan i juni 2009 vikten av en gemensam utbyggnad av bredbandet och biföll åtgärder för att främja detta mål. I Finland har man goda erfarenheter av sambyggnad. Statsrådet finner det också bra att förordningsförslaget gäller teleföretag och dessutom även andra nätooperatörer, såsom innehavare av trafik-, el-, gas-, vatten- och avloppsnät samt alla som beviljar tillstånd för placering av kablar (staten och kommunerna). Detta skapar goda förutsättningar för att främja den gemensamma utbyggnaden. Statsrådet anser dock att infallsvinkeln kunde vara bredare och omfatta även andra aspekter än att sänka kostnaderna för utbyggnaden av bredbandsnät. En gemensam nätutbyggnad kan också ge besparingar i byggandet av exempelvis elnät och vatten- och avloppsnät.

Statsrådet understöder i princip även den föreslagna harmoniseringen av förfarandena

för att bevilja tillstånd för placering av kablar och införandet av en modell med en enda kontaktpunkt. Detta skulle utan tvivel snabba upp och underlätta genomförandet av projekt. Utgångsläget och förhållandena i medlemsstaterna är mycket olika och därför bör medlemsstaterna ges större frihet att besluta om hur man ska gå tillväga för att nå ett enhetligare tillståndsförfarande. I Finland finns det hundratals aktörer som beviljar tillstånd för att placera kablar; bland annat bestämmer varje kommun om sitt område. Därför bör övergångsperioden vara tillräckligt lång och medlemsstaterna bör kunna fatta beslut om reformens detaljer inom ramen för de villkor som förordningen ställer. I Finland blir en av specialfrågorna med anledning av den föreslagna förordningen hur den centrala informationspunkten för ansökningar om placeringstillstånd ska genomföras för Ålands del. Till exempel det tillståndsförfarande som gäller byggande och stadsplanering hör till landskapets behörighet.

Statsrådet stöder inte tanken om att man på EU-nivå reglerar en allmän maximal tidsfrist för handläggningen av ansökningarna, då detta i vissa fall kan leda till rentav förlängda handläggningstider. Det bör vara möjligt att fatta beslut i frågan på nationell nivå.

Enligt förordningsförslaget bör minimiinformation om den fysiska infrastruktur som finns tillgänglig inom varje nätooperatörs område tillhandahållas via en central informationspunkt. Detsamma gäller information om pågående eller planerade bygg- och anläggningsprojekt. Statsrådet understöder i och för sig förslaget. Beslut om en detaljerad modell för hur reformen genomförs bör kunna fattas nationellt och övergångsperioden bör vara tillräckligt lång. Funktionen som en central informationspunkt kan lämpa sig bättre för ett kommersiellt företag än för den nationella regleringsmyndigheten. I så fall bör särskild uppmärksamhet fästas vid att garantera nät-säkerheten. De uppgifter som informationspunkterna behandlar är kritiska med tanke på nätsäkerheten och till en stor del också afärshemligheter. I Finland antog det finanspolitiska ministerutskottet i december 2011 en riktlinje enligt vilken nätinnehavarna förpliktas att överföra nätuppgifter i elektroniskt format. Detta står i linje med det förslag som

en arbetsgrupp vid kommunikationsministeriet lade fram 2010 om ”principen om en enda kontaktpunkt” i förvaltningen av kabelinformation. Principen om en enda kontaktpunkt överensstämmer i stor utsträckning med den modell som nu presenteras i förslaget till förordning.

Syftet med den föreslagna förordningen är också att skapa inomhusnät för snabba bredbandsförbindelser i nya byggnader och om-

fattande renoveringsprojekt. Dessa förslag bör understödhas. I detta avseende är det dock skäl att observera att det i Finland till skillnad från flesta andra EU-länder är fastigheterna, inte teleföretagen, som äger inomhusnäten. Förordningen bör tillåta ett tillräckligt stort nationellt spelrum så att man i Finland kan säkerställa skyddet av fastighetsägarnas egendom i förhållanden som avviker från de andra medlemsstaternas.